

ĢENERĀLADVOKĀTA M. POJAREŠA MADURU [M. POIARES MADURO]
SECINĀJUMI,

sniegti 2004. gada 16. decembrī¹

1. Šī lieta ir svarīga divos aspektos. Pirmkārt, prasība, ko Spānijas Karaliste cēla par sludinājumiem par konkursiem uz pagaidu darbinieku vietām *Eurojust*, dod Tiesai iespēju vēlreiz izvērtēt Eiropas Savienības iestāžu valodu lietojuma sistēmas nozīmi un piemērojamību. Tiesa jau ir spriedusi par valodu lietojuma sistēmu, kas piemērojama reģistrācijas procedūrām, kuras ierosinātas Eiropas Kopienų iestādē — Iekšējā tirgus saskaņošanas birojā (preču zīmes, paraugi un modeļi) (ITSB)². Šajā lietā Tiesai jālemj par valodu lietojuma sistēmu, kas piemērojama Eiropas Savienības iestādes, *Eurojust*, darbā pieņemšanas procedūrām un iekšējiem darbiem. Taču, no otras puses, par to lemt var tikai tad, ja Tiesa atzīst par pieņemamu prasību atcelt tiesību aktu, ko cēla dalībvalsts par aktu, ko pieņēmusi Eiropas Savienības iestāde Līguma par Eiropas Savienību VI sadaļas normu ietvaros. Līdz ar to šajā lietā Tiesa ir aicināta izteikt viedokli gan par Līguma par Eiropas Savienību ietvaros pie-

ejamajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem, gan par valodu lietojuma prasībām, kas noteiktas Eiropas Savienības iestādēm.

I — Lieta un tās konteksts

2. Pirms prasības priekšmeta un pamatu izvērtēšanas ir jāizdara daži precizējumi attiecībā uz apstrīdēto sludinājumu par konkursiem (turpmāk tekstā — “apstrīdētie akti”) autoru un saturu.

A — Apstrīdēto aktu autors

1 — Oriģinālvaloda — portugāļu.

2 — 2003. gada 9. septembra spriedums lietā C-361/01 P *Kik/ITSB* (*Recueil*, I-8283. lpp.).

3. *Eurojust* ir būtisks Eiropas Savienības kā telpas, kurā valda brīvība, drošība un tiesis-

kums, attīstības elements³. Atbilstoši LES 29. pantam *Eurojust* izveide atbilst nepieciešamībai nodrošināt Eiropas Savienības pilsoņiem augstu aizsardzības līmeni, uzlabojot dalībvalstu tiesu iestāžu sadarbību.

4. *Eurojust* tika izveidota kā Eiropas Savienības iestāde, kam ir juridiskas personas statuss, ar Padomes 2002. gada 28. februāra Lēmumu 2002/187/TI⁴ (turpmāk tekstā — “Lēmums par *Eurojust*”). Tās uzdevums ir sekmēt un uzlabot smagu noziegumu izmeklēšanas un kriminālvajāšanas koordināciju starp dalībvalstīm, uzlabot sadarbību starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm un sniegt tām atbalstu.

5. Šajā sakarā tai ir īpaša uzbūve. Pirmkārt, saskaņā ar Lēmuma par *Eurojust* 2. pantu šīs iestādes sastāvā ir valstu locekļi, ko norīko katra dalībvalsts. Visi valstu locekļi veido kolēģiju. Tā ir atbildīga par *Eurojust* organizēšanu un darbību. Kolēģija ieceļ amatā administratīvo direktoru, kas ir atbildīgs par

iestādes ikdienas [administratīvo] pārvaldību⁵. Otrkārt, *Eurojust* ir sava administratīvā uzbūve. No *Eurojust* iekšējā reglamenta⁶ 25. panta izriet, ka iestādes darbiniekus darbā pieņem administratīvais direktors pēc tam, kad kolēģija ir izvērtējusi un apstiprinājusi darba vietu sarakstu. Ar šo prasību tiek apstrīdēti tieši iestādes darbinieku darbā pieņemšanas nosacījumi.

B — Apstrīdēto aktu saturs

6. 2003. gada 13. februārī *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* tika publicēti astoņi sludinājumi par konkursiem, lai izveidotu rezerves sarakstus pagaidu darbinieku vietām *Eurojust*⁷. Šie sludinājumi cita starpā attiecās uz darbinieka amatu datu aizsardzības jomā, grāmatveža amatu, informātikas un Eiropas tiesu tīkla informācijas tehnoloģiju eksperta (*Internet* mājas lapas administratora) amatu, juridiskā padomnieka amatu, bibliotekāra/arhivāra amatu, preses atašeja amatu un vispārējās administrācijas sekretāra amatu. Visos šajos sludinājumos tika aprakstīti veicamie pienākumi, norādītas pienākumu pildīšanai nepieciešamās kvalifikācijas un precizēti kandidātu darbā pieņemšanas un atlases nosacījumi.

3 — Saskaņā ar LES 2. pantu Savienības mērķis cita starpā ir “saglabāt un attīstīt Savienību kā telpu, kurā valda brīvība, drošība un tiesiskums, kur personu brīva pārvietošanās ir nodrošināta saistībā ar piemērotiem pasākumiem, kas attiecas uz ārējo robežu kontroli, patvēruma meklētājiem, imigrāciju un noziedzības novēršanu un apkarošanu”.

4 — Lēmums, ar ko izveido *Eurojust*, lai pastiprinātu cīņu pret smagiem noziegumiem (OV L 63, 1. lpp.).

5 — Lēmuma par *Eurojust* 28. pants.

6 — OV 2002, C 286, 1. lpp.

7 — OV 2003, C 34 A, 1.–19. lpp.

7. Kā nepieciešamās kvalifikācijas tostarp ir izvirzītas noteiktas valodu zināšanu prasības. Tās atšķiras atkarībā no konkrētā amata. Darbinieka amatam datu aizsardzības jomā un juridiskā padomnieka amatam ir prasītas ļoti labas franču un angļu valodas zināšanas; tāpat ir precizēts, ka spēja strādāt citās Eiropas Kopienų oficiālajās valodās tiks uzskatīta par priekšrocību. Kandidātiem uz preses atašeja amatu jābūt spējīgiem sazināties vismaz angļu un franču valodā; citu Eiropas Kopienų oficiālo valodu zināšanas tiks uzskatītas par priekšrocību. Vispārējās administrācijas sekretāra amatam ir prasītas padziļinātas angļu un franču valodas zināšanas, turklāt apmierinošas citu Eiropas Kopienų valodu zināšanas tiks uzskatītas par priekšrocību. Informātikas un informācijas tehnoloģiju eksperta amatam ir būtiskas labas angļu valodas zināšanas un prasme sazināties vismaz divās citās Eiropas Kopienų oficiālajās valodās, tostarp franču valodā, tiks uzskatīta par priekšrocību. Grāmatveža amata kandidātiem ir prasītas vienas Eiropas Kopienų oficiālās valodas padziļinātas zināšanas un apmierinošas otras Eiropas Kopienų valodas zināšanas, tostarp apmierinošas angļu valodas zināšanas. Tikai sludinājumā par bibliotekāra/arhivāra amatu netiek izvirzītas nekādas īpašas valodu zināšanu prasības.

8. Kandidatūras pieteikumu iesniegšanas nosacījumi ir vienādi visos apstrīdētajos aktos. Pirmkārt, kandidatūras pieteikums ir jāiz-

pilda ne tikai sludinājuma publikācijas valodā, bet arī angļu valodā. Otrkārt, atsevišķi iesniedzamie dokumenti, proti, motivācijas vēstule un CV ir jāraksta angļu valodā.

C — Prasības priekšmets un pamati

9. Šīs prasības priekšmets ir divējāds. Savā prasības pieteikumā Spānijas Karaliste lūdz Tiesu atcelt, pirmkārt, katra apstrīdētā akta punktu par angļu valodā iesniedzamiem dokumentiem un, otrkārt, punktus par valodu prasmēm apstrīdētajos aktos, kuros ir izvirzītas šādas prasības. Fokusējot prasības priekšmetu uz valodu jautājumiem, prasītāja apstrīd gan atlases kārtību, gan kritērijus.

10. Šī lūguma pamatojumam prasītāja izvirza trīs pamatus. Pirmkārt, tā apgalvo, ka apstrīdētie akti tika pieņemti, pārkāpjot Eiropas Kopienų pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtību (turpmāk tekstā — “Nodarbināšanas kārtība”)⁸. Šie akti esot pretrunā Nodarbināšanas kārtības 12. panta 2. punkta e) apakšpunktam, jo tie atkarībā no [konkrē-

8 — Jāpatur prātā, ka Nodarbināšanas kārtība papildina Eiropas Kopienų Civildienesta noteikumus un paredz Kopienų pagaidu darbinieku, palīgdarbinieku, vietējo darbinieku, kā arī īpašo padomnieku darbā pieņemšanas un darba nosacījumus.

tā amata] pieprasa vairāk nekā apmierinošas tādas valodas zināšanas, kas nav kandidāta dzimtā valoda, franču valodas zināšanas un jebkurā gadījumā obligātas angļu valodas zināšanas. Otrkārt, prasītāja apgalvo, ka ir pārkāpti *Eurojust* valodu lietojuma noteikumi⁹, jo tie uzlika *Eurojust* par pienākumu ievērot Kopien valodu lietojuma noteikumus, kas paredz visu Eiropas Kopien valodu oficiālo valodu lietošanu un respektēšanu¹⁰. Visbeidzot tā norāda, ka tika pārkāpts diskriminācijas pilsonības dēļ aizlieguma princips, kas izriet no EKL 12. panta, jo prasības un nosacījumi, kas izvirzīti apstrīdētajos aktos, nepamatoti dodot priekšroku kandidātiem, kuru dzimtā valoda ir angļu vai franču valoda.

12. Par labu prasības nepieņemamībai varētu kalpot divu veidu apsvērumi. Pirmie ir vispārēja rakstura apsvērumi. To pamatā ir apstāklis, ka apstrīdētie akti ir pieņemti ārpus Kopien tiesību sistēmas, turklāt tos ir izdevusi autonoma iestāde, kura neietilpst Eiropas Savienības institucionālajā sistēmā, ko ievieš EKL 7. pants un LES 5. pants. Līdz ar to šo divu iemeslu dēļ Kopien tiesa nevar izvērtēt apstrīdēto aktu likumību. Otrs apsvērumu kopums izriet no Līguma normu formulējuma. Ne EKL 230. pants, ne LES 35. pants neļauj celt prasību par šāda veida aktiem. Ir iespējams tikai viens tiesību aizsardzības līdzeklis, un to var izmantot tikai neveiksmīgie kandidāti atbilstoši Civildienesta noteikumu 91. pantam, kurš saskaņā ar Nodarbināšanas kārtības 73. pantu pēc analogijas piemērojams pagaidu darbiniekiem.

II — Prasības pieņemamība

11. *Eurojust* apstrīd prasības pieņemamību. Tas ir sarežģīts jautājums un, manuprāt, ir pelnījis rūpīgu izvērtējumu.

9 — Atbilstoši Lēmuma par *Eurojust* 31. panta 1. punktam "Savienības oficiālo valodu lietojums ir attiecināms uz *Eurojust* tiesas procesiem [darbu]".

10 — Saskaņā ar 1. pantu Padomes 1958. gada 15. aprīļa Regulā Nr. 1, ar ko nosaka Eiropas Ekonomikas kopienā lietojamās valodas, redakcijā, kas bija spēkā šīs prasības celšanas brīdī, "Savienības oficiālās valodas un tās iestāžu darba valodas ir vācu, angļu, dāņu, spāņu, somu, franču, grieķu, itāļu, holandiešu, portugāļu un zviedru".

13. Nevar noliegt, ka šie apsvērumi ir zināmā mērā būtiski. Tie ļautu Tiesai panākt vienkāršu risinājumu. Tādējādi pietiktu ar to, ka Tiesa atzītu — neviens juridisks pamats neļauj izskatīt šo prasību. Tomēr šāds risinājums radītu ievērojamas problēmas, neatbilstot principiem, kuri vienmēr ir kalpojuši kā vadlīnijas Tiesas judikatūrai. Tā rezultātā dalībvalstij tiktu liegta iespēja apstrīdēt aktu, kas varētu pārkāpt Eiropas Savienības tiesību pamatprincipu. Manuprāt, ir svarīgi, ka Tiesa spriež par jautājumiem, kuri skar Eiropas Savienības pamata tiesiskā regulējuma noteikšanu. Šādi jautājumi rodas

šajā lietā. Šajā sakarā, kaut arī minētos apsvērumus būtu vērts ņemt vērā, neviena no apsvērumiem, kas sniegti prasības nepieņemamības atbalstam, man nešķiet noteicošs. Gluži pretēji — par labu pieņemamībai var izvirzīt lieliskus argumentus.

14. Neskatoties uz prasītājas apgalvojumu, pieņemamību, bez šaubām, nevar pamatot ar EKL 230. pantu. Apstrīdētie akti nav Kopienas akti. Tie ir balstīti uz Līguma par Eiropas Savienību normām, kuras atļauj *Eurojust* izveidi, organizēšanu un darbību. Tātad prasības pieņemamība ir nosakāma, pamatojoties tieši uz šīm normām. Viena no normām par tiesu iestāžu un policijas sadarbību krimināllietās — LES 35. pants — nosaka, ka “Tiesas kompetencē ir pārbaudīt pamatlēmumu un lēmumu likumību, ja dalībvalsts vai Komisija ir griezusi [vērsusies] Tiesā sakarā ar kompetences trūkumu, par būtisku procedūras noteikumu pārkāpumiem, par šā Līguma vai jebkuru ar tā piemērošanu saistīto tiesību normu pārkāpumiem vai arī par pilnvaru nepareizu izmantošanu”.

15. Šādam formulējumam nepārprotami par paraugu ir kalpojušas EK līguma normas par prasību atcelt tiesību aktu¹¹. Jāatgādina, ka šajā sakarā Tiesa ir atzinusi, ka Eiropas Kopiena ir “tiesiska kopiena, jo ne tās

dalībvalstis, ne iestādes nevar izvairīties no to aktu atbilstības konstitucionālajam pamatdokumentam — Līgumam — kontroles”¹². Tiesa secinājusi — kaut arī EKL 230. pants min tikai ierobežotu apstrīdamo aktu skaitu, “Līguma sistēma ir [...] dot iespēju celt tiesu prasību par visām iestāžu pieņemtajām tiesību normām, kuras rada tiesiskas sekas”¹³. Šādā Kopienā iestāžu, kuras darbojas saskaņā ar Līguma normām, efektīvas tiesas kontroles princips ir vispārēja, tiesību ieviešanu garantējoša principa izpausme¹⁴.

16. Šāds princips tādējādi ir pelnījis plašu atzīšanu. Pirmkārt, to nevar attiecināt tikai uz EKL 7. pantā noteikto institucionālo sistēmu. Tiesa ir nemainīgi atzinusi, ka Kopienas iestādes, kuras EK līgums ir apveltījis ar tiesībsubjektību, ir pakļautas arī Tiesas kontrolei¹⁵. Jebkāds cits lēmums būtu pretunā principam, saskaņā ar kuru ikviens

12 — 1986. gada 23. aprīļa spriedums lietā 294/83 *Les Verts*/Parlaments (*Recueil*, 1339. lpp., 23. punkts).

13 — 12. zemesvītras piezīmē minētā sprieduma lietā *Les Verts*/Parlaments 24. punkts.

14 — Skat. it īpaši Pirmās instances tiesas 1998. gada 17. jūlija spriedumu lietā T-111/96 *ITT Promedia*/Komisija (*Recueil*, II-2937. lpp., 60. punkts), kā arī 1986. gada 15. maija spriedumu lietā 222/84 *Johnston* (*Recueil*, 1651. lpp., 18. punkts).

15 — Skat. it īpaši 2003. gada 10. jūlija spriedumu lietā C-15/00 Komisija/ELB (*Recueil*, I-7281. lpp., 75. punkts) un 1992. gada 2. decembra spriedumu lietā C-370/89 *SGEEM* un *Etroy*/ELB (*Recueil*, I-6211. lpp., 15. un 16. punkts). Turklāt ir interesanti atzīmēt, ka Komisija Pazinojumā par Eiropas regulācijas aģentūrām uzskata, ka Eiropas aģentūrām ir jāievēro tās institucionālās sistēmas principi, kurai tās pieder, un it īpaši vispārējais tiesiskuma princips (COM 2002/718 galīgā versija).

11 — Šajā sakarā skat. Gautier M. *L'influence du modèle communautaire sur la coopération en matière de justice et d'affaires intérieures*. Bruylant, Brisele, 2003, 564. lpp.

nelabvēlīgs Kopienas iestādes lēmums neatkarīgi no tā autora var tikt pakļauts efektīvai tiesas kontrolei¹⁶.

17. Otrkārt, ņemot vērā, ka šobrīd nekas neliedz tiesiskās Kopienas sistēmu un no tās izrietošās garantijas attiecināt uz Eiropas Savienības sistēmu. Saskaņā ar EKL 220. pantu ar Tiesas uzdevumu jāsaprot pienākums nodrošināt tiesiskumu saskaņā ar tiesiskās Kopienas kritērijiem¹⁷. Atbilstoši LES 46. pantam EK līguma noteikumi, kas attiecas uz Tiesas pilnvarām un šo pilnvaru īstenojumu, attiecas uz Līguma par Eiropas Savienību noteikumiem par tiesu iestāžu un policijas sadarbību krimināllietās¹⁸. Tātad Tiesai ir pienākums šajā jomā nodrošināt tiesiskumu saskaņā ar tiem pašiem kritērijiem. Tā ir loģiska parādība pēc tiesiskuma principa dibinātā Savienībā, kā tas izriet no LES 6. panta¹⁹. Ir būtiski, lai *tiesiskā Savienībā* tās iestāžu aktus varētu pakļaut Savienības tiesas kontrolei, jo šie akti ir pieņemti, lai radītu tiesiskās sekas *vis-ā-vis* trešām personām²⁰.

18. Tas pilnīgi noteikti attiecas arī uz apstrīdētajiem aktiem²¹.

19. Tomēr nevar neievērot Līgumā par Eiropas Savienību paredzētos prasības atcelt tiesību aktu celšanas nosacījumus. Lai arī tiesiskuma un efektīvas tiesas kontroles principi, kas iedibināti Kopienas tiesiskajā sistēmā, prevalē arī tiesiskās Savienības kontekstā, no tā neizriet, ka tiesiskuma kontroles režīms un noteikumi ir identiski. Kopiena un Savienība zināmā mērā tiecas sasniegt atšķirīgus mērķus un ir pakļautas atšķirīgiem nosacījumiem. Tā kā prasība ir balstīta uz LES 35. pantu, ir jāņem vērā divi īpaši nosacījumi.

20. Pirmais nosacījums ir saistīts ar apstrīdēto aktu raksturu. LES 35. pants, ņemot vērā, attiecina prasības tikai uz lēmumiem un pamatlēmumiem, ko saskaņā ar LES 34. pantu ir pieņēmusi Padome. Ir viennozīmīgi, ka piemērojami tiesību akti skaidri neparedz nekādus tiesiskuma kontroles pasākumus attiecībā uz *Eurojust* aktiem. Tas, bez šaubām, ir tāpēc, ka šo aktu autoram,

16 — Skat. it īpaši Pirmās instances tiesas 1998. gada 8. jūnija rīkojumu lietā T-148/97 *Keeling/ITSB* (*Recueil*, II-2217. lpp., 33. punkts).

17 — Skat. visnenāk 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-496/99 P Komisija/*CAS Succhi di Frutta* (*Recueil*, I-3801. lpp., 63. punkts).

18 — 1998. gada 12. maija spriedums lietā C-170/96 Komisija/Padome (*Recueil*, I-2763. lpp., 15. punkts).

19 — Skat. Rideau J. L'incertaine montée vers l'Union de droit. *De la Communauté de droit à l'Union de droit. Continuités et avatars européens*. LGD, Parīze, 2000, 1. lpp.

20 — Šajā sakarā jāatzīmē, ka Līguma par Konstitūciju Eiropai, ko 2004. gada 29. oktobrī Romā parakstījuši dalībvalstu pārstāvji, teksts III-365. pantā paredz, ka Eiropas Savienības Tiesa "pārbauda arī to Savienības struktūru aktu likumību, kuri rada tiesiskās sekas trešām personām" (CIG 87/2/04).

21 — Tas netiek apstrīdēts lietās, kurās Kopienas tiesai bija jāpārbauda līdzīgu aktu likumība EK līguma kontekstā: skat. it īpaši Pirmās instances tiesas 1996. gada 11. jūlija spriedumu lietā T-146/95 *Giorgio Bernardi/Parlaments* (*Recueil*, II-769. lpp.). Pirmās instances tiesas 2000. gada 30. marta rīkojumu lietā T-33/99 *Ehvisa Méndez Pinedo/ECB* (*Recueil*, FP-I-A-63. un II-273. lpp.) un Tiesas 1989. gada 12. jūlija spriedumu lietā 225/87 *Belardinelli u.c./Tiesa* (*Recueil*, 2353. lpp., 13. un 14. punkts).

Eurojust, nav ne likumdevēja pilnvaru, ne lēmējvaras²². Tā ir iestāde, kura veic galvenokārt operatīvās funkcijas. Līdz ar to Lēmums par *Eurojust* paredz tikai atbildības noteikumus²³ un īpašu pārsūdzības sistēmu saistībā ar tiesībām piekļūt personas datiem²⁴. Tomēr tas, ka šāds "robs" tiesībās nevar būt par absolūtu šķērslī prasības pieņemamai, nepārprotami izriet no iepriekš minētā sprieduma lietā *Les Verts*/Parlaments. Tāpat kā Tiesa tajā spriedumā varēja atzīt pret iestādi, kuras normatīvā funkcija pakāpeniski kļuvusi būtiska, celtu prasību²⁵, ir jāpieņem arī prasība, kura celta pret iestādi, kura veic normatīvu funkciju, lai arī tā tiek izmantota tikai īpašos gadījumos. Tas, ka *Eurojust* akti nav skaidri minēti LES 35. pantā, ir arī tāpēc, ka tos izdod iestāde, kura tika izveidota pēc šīs normas sākotnējās redakcijas izstrādāšanas. Tādējādi no tā, ka šie akti nav minēti šajā normā, nevar secināt, ka tie ir neaizskarami.

21. Saistībā ar EK liguma sistēmu Tiesa jau ir atzinusi, ka prasību atcelt tiesību aktu var

celt par visiem aktiem, kas rada tiesiskas sekas, neatkarīgi no to rakstura, formas vai autora²⁶. Šāda judikatūra ir acīmredzami piemērojama arī Eiropas Savienības kontekstā. LES 35. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tas dod iespēju atsevišķiem prasītājiem lūgt atcelt jebkuru aktu, kas pieņemts VI sadaļas ietvaros un rada tiesiskas sekas trešām personām. Manuprāt, "pati tiesiskuma ideja", kurai jāprevalē tiesiskas Savienības sistēmā, prasa, lai tas tā būtu²⁷.

22. Otrais nosacījums attiecas uz prasītāja statusu. Saskaņā ar LES 35. pantu tikai Komisija un dalībvalstis ir tiesīgas celt prasību. Sākumā šķiet, ka šis nosacījums nerada grūtības šajā lietā. Principā ar LES 35. pantu privileģētajiem prasītājiem nav pienākuma pierādīt jebkādu interesi celt prasību. Kā to saistībā ar EK liguma sistēmu ir atzinusi Tiesa, dalībvalstij, lai tās prasība tiktu atzīta par pieņemamu, nav jāpierāda, ka akts, ko tā apstrīd, tai rada tiesiskas sekas²⁸. Ņemot vērā to, ka EKL un LES noteikumi

22 — Šie ierobežotie strīdu noregulēšanas noteikumi ir kopīgi citām Savienības iestādēm: šajā jautājumā skat. Ž. Molinje [J. Molinier] pētījumu "Le régime contentieux des Agences de l'Union européenne". *Les Agences de l'Union européenne. Recherche sur les organismes communautaires décentralisés*. Presses de l'Université des sciences sociales, Tulūza, 2002, 113. lpp.

23 — Lēmuma par *Eurojust* 24. pants.

24 — Lēmuma par *Eurojust* 19. pants. Šajā sakarā Lēmuma par *Eurojust* preambulā noteikts, ka Apvienotās uzraudzības iestādes, kura uzrauga *Eurojust* darbību, pilnvaras "nedrīkst ierobežot valsts tiesu kompetenci vai jebkuras pārsūdzības metodi, kas ir ieviesta līdz tam".

25 — 12. zemsēvītras piezīmē minētajā spriedumā Tiesa norāda, ka "Eiropas Parlaments nav tieši nosaukts kā iestāde, kuras aktus var pārsūdzēt, jo EEK ligums tā sākotnējā redakcijā tam piešķīra tikai padomdevēja un politiskās uzraudzības pilnvaras, nevis pilnvaras pieņemt aktus, kas rada tiesiskas sekas vis-ā-vis trešām personām" (24. punkts).

26 — 1971. gada 31. marta spriedums lietā 22/70 Komisija/Padome (*Recueil*, 263. lpp.), 1981. gada 11. novembra spriedums lietā 60/81 IBM/Komisija (*Recueil*, 2639. lpp., 9. punkts) un 12. zemsēvītras piezīmē minētais spriedums *Les Verts*/Parlaments, 24. punkts.

27 — Skat. pēc analogijas ģenerālvokāta Mancīni [Mancini] secinājumus 12. zemsēvītras piezīmē minētajā lietā *Les Verts*/Parlaments, 7. punkts.

28 — Šajā sakarā skat. 2001. gada 27. novembra rīkojumu lietā C-208/99 Portugāle/Komisija (*Recueil*, I-9183. lpp., 23. punkts).

par prasību atcelt tiesību aktu ir līdzīgi, šāda judikatūra ir piemērojama LES 35. panta kontekstā.

23. Tāpat ir jāņem vērā *Eurojust* šajā lietā celtais iebildums. Ciktāl prasību pret apstrīdētajiem aktiem var pienācīgi celt, pamatojoties uz Civildienesta noteikumu 90. un 91. pantu, jebkurš centiens nodrošināt šīs prasības pieņemamību ir veltīgs. Tomēr šis iebildums ignorē ar šāda veida prasībām saistītās dalībvalstu intereses. Ir skaidrs, ka uz Civildienesta noteikumu normām balstītām prasībām ir īpašs raksturs, jo tās ir saistītas vienīgi ar attiecībām starp prasītāju un iestādi²⁹. Taču to interešu aizstāvību, kas izriet no šīm īpašajām attiecībām, nevar uzskatīt par vienīgo pamatu vērsties Tiesā. Dalībvalstij, kurai nav interešu šajās attiecībās, jābūt tiesīgai, pamatojot prasību atcelt tiesību aktu, atsaukties uz Eiropas Savienības tiesību normu pārkāpumu³⁰.

privileģēta subjekta statusu³¹. Līdz ar to būtu diezgan nepamatoti ļaut celt prasību privātpersonām, nedodot arī dalībvalstīm tiesības vērsties tiesā. Otrkārt, jāatzīmē, ka ar šo prasību tiek apstrīdēts būtisks Eiropas Savienības tiesību nosacījums, kuru aizstāvēt ir dalībvalstu pienākums. No EKL 290. panta, ņemot vērā LES 41. pantā ietverto atsauci, izriet — Eiropas Savienības iestādes pilda savus pienākumus, ievērojot valodu dažādību. Kā izriet no LES 6. panta 3. punkta un EKL 149. panta, valodu dažādības respektēšana ir viens no būtiskajiem dalībvalstu nacionālās identitātes aizsardzības aspektiem³². Šādos apstākļos kandidātiem piedāvātā iespēja aizstāvēt savas īpašās intereses nevar tikt pretnostatīta pamatinteresēm aizsargāt tādu noteikumu kā valodu dažādība Eiropas Savienībā³³. Privātpersonu intereses neabsorbē dalībvalstu intereses; šīs intereses celt prasību ir līdzās pastāvošas.

25. Līdz ar to uzskatu, ka šī prasība ir jāatzīst par pieņemamu.

24. Šādu risinājumu pamato divi iemesli. Pirmkārt, jāatceras, ka Līguma par Eiropas Savienību sistēma piešķir dalībvalstīm ļoti

29 — Par šīs saiknes īpašo raksturu un ar to saistītajiem tiesību aizsardzības līdzekļiem skat. it īpaši 1975. gada 22. oktobra spriedumu lietā 9/75 *Meyer-Burckhardt*/Komisija (*Recueil*, 1171. lpp.).

30 — Skat. pēc analogijas 1985. gada 20. marta spriedumu lietā 41/83 *Itālija*/Komisija (*Recueil*, 873. lpp., 30. punkts).

31 — Šādu statusu apliecina gan īpašā loma, kas atzīta dalībvalstīm, ierosinot aktus, kas pieņemami uz Līguma par Eiropas Savienību VI sadaļas pamata (LES 34. panta 2. punkts), gan tām dotās tiesības vērsties Tiesā, lai tā pārbaudītu to aktu likumību, kas rada tiesiskas sekas trešajām personām (LES 35. panta 6. punkts).

32 — Saskaņā ar LES 6. pantu "Savienība respektē savu dalībvalstu nacionālo identitāti". EKL 149. pants, kas ieviests ar Māstrihtas līgumu, atgādina, ka Kopiena respektē dalībvalstu kultūru un valodu dažādību.

33 — Skat. pēc analogijas 1990. gada 22. maija spriedumu lietā C-70/88 *Parlaments/Padome* (*Recueil*, I-2041. lpp., 26. punkts).

III — Prasības pamatu vērtējums

26. Prasītāja atsauca uz tiesību normām, kuru nozīmīgumu lietas atrisināšanai apstrīd *Eurojust*. Pirms apstrīdēto aktu tiesiskuma izvērtēšanas ir jāatrisina sākotnējais jautājums par šo normu piemērojamību.

A — Piemērojamo tiesību noteikšana

27. Prasītāja šajā lietā atsauca uz diviem tiesību aktiem — Nodarbināšanas kārtību un [Lēmuma par *Eurojust*] normu par Eiropas Kopien valodu lietojumu — un Kopien tiesību vispārējo principu — EKL 12. pantā paredzēto diskriminācijas aizlieguma principu.

28. Nodarbināšanas kārtības piemērojamība nerada šaubas. Turklāt tā netiek apstrīdēta. Saskaņā ar Lēmuma par *Eurojust* 30. panta pirmo punktu "*Eurojust* personāls ir pakļauts noteikumiem un regulām, kas piemērojamas Eiropas Kopien ierēdņiem un citiem darbiniekiem, jo īpaši attiecībā uz to pieņemšanu darbā un statusu". No tā izriet, ka pagaidu darbinieku pieņemšana darbā *Eurojust* ir pakļauta Nodarbināšanas kārtības 12. pantā paredzētajiem pieņemšanas darbā nosacījumiem. Saskaņā ar šo normu "pagaidu darbinieku pieņemšana darbā ir virzīta uz to, lai

iestādei nodrošinātu pakalpojumus, ko sniedz vispējīgākie, visefektīvākie un visgodīgākie cilvēki, kas pieņemti darbā, ņemot vērā pēc iespējas plašāku ģeogrāfisko teritoriju, un izraudzīti no Eiropas Kopien dalībvalstu pilsoņiem". Tajā tāpat paredzēts, ka "pagaidu darbinieku var pieņemt darbā vienīgi ar nosacījumu, ka viņš pierāda, ka viņam ir padziļinātas kādas Kopien valodas zināšanas un apmierinošas kādas citas Kopien valodas zināšanas apjomā, kas vajadzīgs viņa pienākumu veikšanai".

29. No otras puses, Kopien valodu lietojuma sistēmas piemērošana ir strīdīgs jautājums. Iebilstot pret tās piemērojamību, *Eurojust* izvirza divus pamatojumus, kuri balstīti uz vienu un to pašu iemeslu — apgalvoto Lēmuma par *Eurojust* 31. panta dažādo valodu versiju formulējumu atšķirību. Pirmkārt, tā kā visas šīs normas valodu versijas, izņemot spāņu valodas versiju, atsauca uz "Savienības oficiālo valodu lietojumu" un nevis uz "Kopienas iestāžu valodu lietojumu", ir jāsecina, ka Regula Nr. 1 šai iestādei nav piemērojama. Atbilstoši šim apgalvojumam Savienības valodu lietojums atšķiras no Kopien valodu lietojuma, un no Savienības iestādēm tiek sagaidīts, ka tās pieņems precīzas normas šajā jautājumā. Otrkārt, pat uzskatot, ka Kopien valodu lietojums jāatzīst par piemērojamu, *Eurojust* noliedz, ka tas ir piemērojams daļai no tās

darbības jomas. Fakts, ka Lēmuma par *Eurojust* 31. pants visās tā valodu versijās, izņemot spāņu valodas versiju, precizē, ka šis lietojums piemērojams *Eurojust* “darbiem” vai “procedūrām”, nozīmē, ka šis režīms neattiecas uz šīs iestādes iekšējiem sakariem.

30. Neviens no šiem diviem pamatojumiem neiztur kritiku. Pirmkārt, Regulas Nr. 1 piemērojamība nepārprotami izriet no skaidri noteiktas tekstuālu atsauču ķēdes. Savienības valodu lietojums trešā pilāra ietvaros ir paredzēts LES 41. pantā. Tajā skaidri atzīts, ka EKL 290. pantu piemēro Savienības noteikumiem, kas attiecas uz policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās. EKL 290. pants nosaka, ka noteikumus par valodu lietošanu Kopienas iestādēs pieņem Padome; tie tika pieņemti kā Padomes Regula Nr. 1, kas nosaka Kopienas valodu lietojumu³⁴. Turklāt ir jāatzīmē, ka šīs regulas pēdējā grozītā redakcija skaidri atsaucas uz “Savienības iestāžu” valodām. Tātad tieši šādu valodu lietojumu Lēmuma par *Eurojust* 31. pants attiecina uz *Eurojust* kā iestādi, kas darbojas uz Līguma par Eiropas Savienību normu pamata.

31. Otrkārt, šī valodu lietojuma neattiecināšana uz daļu no *Eurojust* darbības arī nav pamatota. Tā ir balstīta uz atšķirībām starp

operatīvajām funkcijām un administratīvajām funkcijām, un tā nav tiesiski pamatota. Nekas neliecina par to, ka uz administratīvajām funkcijām neattiecas jēdziens “darba valodas”, kas tiek izmantots Regulā Nr. 1. Gluži pretēji — ir pamats uzskatīt, ka šis jēdziens attiecas gan uz iestāžu ārējiem sakariem, gan uz iekšējiem darbiem. Turklāt tieši šādā izpratnē Tiesa ir lietojusi šo jēdzienu³⁵. Valodu lietojuma piemērošanas jomā ietilpst visas Savienības iestāžu darbības — gan ārējo attiecību, gan iekšējās darbības līmenī. Tomēr tas nenozīmē, ka jebkura atšķirība starp ārējiem sakariem un iekšējiem sakariem ir noraidāma. Taču to var uzskatīt par vērā ņemamu tikai attiecībā uz valodu lietojuma piemērošanas noteikumiem³⁶.

32. Atliek izskatīt jautājumu par diskriminācijas pilsonības dēļ aizlieguma principa piemērojamību. *Eurojust* to apstrīd tādēļ, ka, tā kā šis princips izriet no EKL 12. panta, tas nav piemērojams ārpus Kopienas ietvariem. Šāds atzinums man nešķiet pamatots. Ir skaidrs, ka EKL 12. pants nosaka Kopienas tiesību vispārēju principu³⁷ kā “vispārējā

35 — Skat. arī 1981. gada 3. decembra spriedumu lietā 280/80 *Bakke-d'Aloja*/Padome (*Recueil*, 2887. lpp., 13. punkts).

36 — Skat. šo secinājumu 46. punktu.

37 — 2000. gada 3. oktobra spriedums lietā C-411/98 *Ferlini* (*Recueil*, I-8081. lpp., 39. punkts).

34 — Jāatzīmē, ka tāpat ir arī Līguma par Eiropas Savienību V sadaļas — noteikumi par kopējo ārpolitiku un drošības politiku — kontekstā saskaņā ar LES 28. pantu.

vienlīdzības principa īpašu izpausmi”³⁸. Šie principi ietilpst Kopienų tiesiskās kārtības “pamatprincipu” kategorijā³⁹. Līdz ar to tie ir daļa no Kopienų pamata *acquis*⁴⁰. Saskaņā ar LES 2. pantu Savienības mērķis ir “pilnīgi saglabāt un papildināt *acquis communautaire*”. Turklāt kategorija, kurā ietilpst šie principi, nav pilnīgi nepazīstama Līguma par Eiropas Savienību kontekstā, jo saskaņā ar tā 6. pantu “Savienība kā Kopienų tiesību vispārēju principu ievēro pamattiesības”⁴¹. Manuprāt, nediskriminācijas pamatprincips un tā īpašā izpausme — diskriminācijas pilsonības dēļ aizlieguma princips — tādējādi ir absolūti piemērojami Līguma par Eiropas Savienību piemērošanas jomā. Līdz ar to tie jāatzīst par saistošiem iestādēm, kuras darbojas uz šī līguma pamata⁴².

33. Šis secinājums, kas balstīts uz *acquis communautaire* aizsardzību, atbilst arī konsekvences prasībai⁴³. Telpas, kurā valda brīvība, drošība un tiesiskums, izveide balstās gan uz Līguma par Eiropas Savienību, gan uz EK līguma noteikumiem. Ir būtiski, lai šajā sakarā veiktās Savienības iestāžu darbības neatkarīgi no to pamata tiktu pakļautas tiem pašiem standartiem. LES 3. pants skaidri paredz, ka “Savienībā ir vienota organizatoriska sistēma, kas nodrošina darbības konsekvenci un nepārtrauktību, lai sasniegtu tās mērķus, reizē respektējot un paplašinot *acquis communautaire*”.

34. Visbeidzot sadaļā par piemērojamām tiesībām gribētu izteikt pēdējo piebildi. Manuprāt, jautājums par valodu prasībām ietilpst ne tikai noteikumu vai speciālu Līguma normu piemērošanas jomā. Šis jautājums ir saistāms ar Eiropas Savienības pamata tiesībām, principu un mērķi⁴⁴. Šajā sakarā ir svarīgi atgādināt, ka valodu dažādības respektēšana un veicināšana nav nekādā ziņā nesaderīgas ar kopējā tirgus mērķi. Tieši pretēji — uz personu brīvu pārvietošanos balstītas Kopienų perspektīvā “individuālie tie-

38 — 2002. gada 19. marta spriedums lietā C-224/00 Komisija/Itālija (*Recueil*, I-2965. lpp., 14. punkts).

39 — Par diskriminācijas pilsonības dēļ aizlieguma principu kā Kopienų “pamatnoteikumu” skat. visnesenāk 2004. gada 16. septembra spriedumu lietā C-465/01 Komisija/Austrija (Krājums, I-8291. lpp., 25. punkts). Par vienlīdzīgas attieksmes principu kā Kopienų tiesību “pamatprincipu” skat. 2002. gada 15. janvāra spriedumu lietā C-55/00 *Gottardo* (*Recueil*, I-413. lpp., 34. punkts).

40 — Tās ir “Kopienų tiesiskās kārtības pamatnormas”, kuras Tiesai ir jāaizsargā (šajā sakarā skat. Tiesas 1991. gada 14. decembra atzinumu 1/91, *Recueil*, I-6079. lpp., 41. punkts). Skat. arī Pescatore P. *Aspects judiciaires de l'acquis communautaire*. *Revue trimestrielle de droit européen*. 1981, 617. lpp.

41 — Šajā sakarā ir jānorāda, ka Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 21. pantā ir nostiprināts diskriminācijas aizlieguma princips kā pamattiesības, kas ir saistošas Savienības iestādēm (OV 2000, C 364, 1. lpp.).

42 — Skat. pēc analogijas judikatūru par tiesībām uz pieeju dokumentiem, kuri atrodas Savienības iestāžu rīcībā: Pirmās instances tiesas 1995. gada 19. oktobra spriedums lietā T-194/94 *Carvel* un *Guardian Newspapers*/Padome (*Recueil*, II-2765. lpp.) un 2001. gada 6. decembra spriedums lietā C-353/99 P *Padome/Hautala* (*Recueil*, I-9565. lpp.).

43 — Šajā sakarā skat.: Timmermans C. *The Constitutionnalization of the European Union*. *Yearbook of European Law*. 2002, 21. sēj., 1. lpp.

44 — Skat. Nic Shuibhne, N. *Commentaire de l'arrêt Kik/OHMI* (C-361/01 P). *Common Market Law Review*. 2004, 1093. lpp.

sību un iespēju aizsardzībai valodu sfērā ir īpaša nozīme”⁴⁵. Ir skaidrs, ka Savienības pilsoņa tiesības lietot savu valodu var atvieglot pārvietošanās brīvības izmantošanu un integrēšanos uzņēmējas valsts sabiedrībā⁴⁶. Šādos apstākļos Tiesa nosoda jebkuru netiešas diskriminācijas formu, kas balstīta uz valodu zināšanām⁴⁷.

35. Savienībā, kas paredzēta kā telpa, kurā valda brīvība, drošība un tiesiskums, veidojot sabiedrību, kur valda plurālisms⁴⁸, valodu dažādības respektēšanai ir vēl fundamentālāka nozīme. Tas izriet no Savienības pienākuma saskaņā ar LES 6. panta 3. punktu respektēt dalībvalstu nacionālo identitāti. Valodu dažādības respektēšanas princips turklāt ir skaidri noteikts Eiropas Savienības Pamattiesību hartā⁴⁹ un Līgumā par Konstitūciju Eiropai⁵⁰. Šis princips ir dažādības, kas ir Eiropas Savienības pamatā, īpaša izpausme.

45 — 1985. gada 11. jūlija spriedums lietā 137/84 *Mutsch* (*Recueil*, 2681. lpp., 11. punkts) un 1998. gada 24. novembra spriedums lietā C-274/96 *Bickel* un *Franz* (*Recueil*, I-7637. lpp., 13. punkts).

46 — 45. zemsivitas piezīmē minētie spriedumi *Mutsch*, 16. punkts, un *Bickel* un *Franz*, 16. punkts.

47 — 1989. gada 28. novembra spriedums lietā C-379/87 *Groener* (*Recueil*, 3967. lpp., 19. un 23. punkts).

48 — Tā ir viena no Savienības pamatvērtībām saskaņā ar 20. zemsivitas piezīmē minētā Līguma par Konstitūciju Eiropai 2. pantu.

49 — Hartas 22. pantā noteikts, ka “Savienība respektē kultūru, reliģiju un valodu daudzveidību”.

50 — Šī dokumenta 3. panta 3. punktā noteikts, ka Savienība “respektē savu kultūru un valodu daudzveidību un nodrošina Eiropas kultūras mantojuma aizsardzību un sekmēšanu”.

36. “Mana tēvzeme ir portugāļu valoda”. Šis slavenais Pessoa [*Pessoa*]⁵¹ izteiciens, ko pārņēmuši daudzi literāti — tādi kā Kami⁵² — skaidri parāda saikni, kas var pastāvēt starp valodu un nacionālās piederības sajūtu. Valoda ir ne tikai funkcionāls sabiedrības saziņas līdzeklis. Tā ir būtisks personiskās identitātes — un tai pat laikā fundamentāls nacionālās identitātes — elements⁵³.

37. Manuprāt, Savienības iestāžu valodu lietojuma [sistēmu] nedrīkst nošķirt no šī konteksta un principa. Šī sistēma nodrošina, ka tiek atzītas to indivīdu valodas tiesības, kuriem ir *tieša* pieeja Savienības iestādēm. Tas izriet no Savienības un tās pilsoņu attiecību īpašā rakstura. Tātad tas ir jāuzskata par Eiropas Savienībai piemītošās valodu dažādības tiešu izpausmi. Līdz ar to tas ir uzskatāms par fundamentālu Eiropas Savienības institucionālo normu.

38. No tā, protams, nevar izdarīt secinājumu, ka Savienībā pastāv absolūts valodu vienlīdzības princips. Kā izriet no iepriekš

51 — “*A minha pátria é a língua portuguesa*” (B. Soares, F. Pessoa heteronims. *Livro do Desassossego*. Lisabona, 1931–1932).

52 — Kami esot teicis: “Oui, j’ai une patrie, c’est la langue française”.

53 — Var izskaidrot, kāpēc Kopiena izveidoja vienu kopīgu valūtu, tomēr ir neiedomājami, ka Savienība apstiprinātu vienu kopīgu valodu (šajā sakarā skat.: De Witte B. *Language Law of the European Union: Protecting or Eroding Linguistic Diversity? Culture and the European Union*. Oxford University Press, Oksforda, 2004).

minētā Tiesas sprieduma lietā *Kik/ITSB*, Līgumā ietvertās atsaucēs uz valodu lietojumu Eiropas Savienībā “nevar uzskatīt par tāda Kopienas tiesību vispārējā principa izpausmi, kas ikvienam pilsonim garantē tiesības uz to, lai viss, kas var skart viņa intereses, tiktu noformēts viņa valodā *jebkādos apstākļos*”⁵⁴. Var būt apstākļi, kādos šīs tiesības nevar tikt piemērotas. Taču šie apstākļi var būt tikai ierobežoti, un ikviens to ierobežojums ir jāpamato. Jebkurā gadījumā Savienības iestādēm ir pienākums respektēt valodu dažādības principu.

B — Piemērošana šajā lietā

39. Šajā lietā ir jāizvērtē ne tikai pagaidu darbinieku atlases un darbā pieņemšanas Savienības iestādē nosacījumu atbilstība Savienības tiesībām. Tādas valodu prasības, kādas ir apstrīdētas šajā lietā, var tikt noteiktas gan saskaņā ar valodu lietojuma režīmu, kas izvēlēts iestādes iekšējai darbībai, gan atkarībā no vakantā amata rakstura. Man šķiet, ka, analizējot šos abus pamatojumus, tie ir savstarpēji jānodala. Tādējādi ir jāveic Savienības iestāžu valodu lietojuma tiesiskā režīma iepriekšēja analīze.

1) Eiropas Savienības iestāžu valodu lietojums

40. No iepriekšējiem apsvērumiem par piemērojamām tiesībām nepārprotami izriet, ka Savienības valodu dažādības respektēšanas princips ir pamatprasība, kas izvirzīta visām Savienības iestādēm. Taču šo prasību nevar uzskatīt par absolūtu. Ir jāatzīst praksē nepieciešamie ierobežojumi, lai principa ievērošanu saskaņotu ar institucionālās un administratīvās dzīves diktētām vajadzībām. Šiem ierobežojumiem ir jābūt arī ierobežotiem un pamatotiem. Jebkurā gadījumā tie nevar [negatīvi] ietekmēt tā principa būtību, kas uzliek iestādēm pienākumu respektēt un lietot visas Eiropas Savienības oficiālās valodas.

41. Novērtējot šī principa potenciālo ierobežojumu pamatotību, ir jāņem vērā konteksts, kādā tie piemērojami. Šāda principa piemērojamības precīza definēšana ir atkarīga no konkrētās iestādes, attiecīgās situācijas apstākļiem un konfliktējošām interesēm, kas šādā situācijā ir jāņem vērā.

42. Šajā sakarā, šķiet, var nošķirt trīs dažādas situācijas.

⁵⁴ — 2. zemsvītras piezīmē minētā sprieduma *Kik/ITSB* 82. punkts (izcēlums — mans).

43. Ir skaidrs, ka tieši iestāžu un Savienības subjektu sakaru ietvaros valodu dažādības respektēšanas princips prasa vislielāko aizsardzību. Tādos gadījumos šis princips ir saistīts ar demokrātijas pamatprincipu, kura ievērošanu nodrošina Tiesa⁵⁵. Tas it īpaši prasa, lai Savienības tiesību subjektiem — dalībvalstīm un Savienības pilsoņiem — būtu viegla pieeja Savienības tiesību aktu tekstiem un iestādēm, to autorēm. Tikai šāda pieeja var dot Savienības pilsoņiem iespēju efektīvi un vienlīdzīgi piedalīties Savienības demokrātiskajā dzīvē⁵⁶. Līdz ar to, īstenojot tiesības piedalīties, kas izriet no Savienības pilsonības, valodu dažādības respektēšana nedrīkst atdurties pret tehniskām grūtībām, ko efektīva iestāde var — un tai ir pienākums — pārvarēt.

44. Šīs tiesības attiecas arī uz pilsoņu un administrācijas attiecībām. Administratīvo procedūru ietvaros ir būtiski, lai attiecīgās personas, dalībvalstis un pilsoņi varētu saprast iestādi, ar kuru tiem ir sakari. Līdz ar to atbilstoši Regulas Nr. 1 3. pantam princips ir tāds, ka saziņas valoda ir attiecīgās personas valoda⁵⁷. Tomēr šajā kontekstā attiecīgo personu valodas tiesības ir viennozīmīgi pakļautas zināmiem ierobežojumiem, kas pamatoti ar administratīvām vajadzībām.

Tādējādi tādas valodas lietošana, kas nav attiecīgo personu valoda, atsevišķos gadījumos ir pieļaujama, ja ir skaidrs, ka attiecīgās personas ir spējīgas pareizi saprast konkrētās iestādes nostāju⁵⁸. Šajā sakarā ir jāņem vērā apstākļi, ka procesa dalībnieki ir uzskatāmi ne tikai par dalībvalsts jurisdikcijā esošām personām Regulas Nr. 1 2. panta izpratnē, bet drīzāk par kvalificētām un ieinteresētām personām, kas izmanto kognitīvus un materiālus resursus, kuri tām ļauj būt pietiekami informētām⁵⁹.

45. Šajos apstākļos Padome atbilstoši EKL 290. pantam var īstenot atšķirīgu attieksmi pret oficiālajām valodām. Taču, pirmkārt, Padomes izvēlei jābūt piemērotai un samērīgai, ievērojot valodu dažādības principu⁶⁰. Otrkārt, šī izvēle nedrīkst izraisīt nepamatotu diskrimināciju starp Savienības pilsoņiem.

46. No šiem diviem pirmajiem gadījumiem ir jānošķir Savienības iestāžu iekšējās darbī-

55 — 1980. gada 29. oktobra spriedums lietā 138/79 *Roquette Frères*/Padome (*Recueil*, 3333. lpp., 33. punkts).

56 — Šajā sakarā EKL 21. panta 3. punkts paredz, ka "ikvienam Savienības pilsonim ir tiesības rakstiski vērsties pie jebkuras no iestādēm vai struktūrām, kas minētas šajā pantā, kāda no 314. pantā minētajām valodām un saņemot atbildi tajā pašā valodā".

57 — Pirmās instances tiesas 1992. gada 27. februāra spriedums apvienotajās lietās T-79/89, no T-84/89 līdz T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 un T-104/89 *BASF u.c./Komisija* (*Recueil*, II-315. lpp., 54. un 55. punkts) un Tiesas 1998. gada 10. februāra spriedums lietā C-263/95 *Vācija/Komisija* (*Recueil*, I-441. lpp., 27. punkts).

58 — Skat. it īpaši Pirmās instances tiesas 1994. gada 14. jūlija spriedumu lietā T-77/92 *Parker Pen/Komisija* (*Recueil*, II-549. lpp., 73.–75. punkts) un 2001. gada 7. februāra spriedumu lietā T-118/99 *Bonaiti Brighina/Komisija* (*Recueil*, FP-I-A-25. un II-97. lpp., 16.–19. punkts), kā arī 2. zemsvītras piezīmē minēto spriedumu *Kik/ITSB*, 92.–94. punkts.

59 — 2. zemsvītras piezīmē minētais spriedums *Kik/ITSB*, 88. un 89. punkts.

60 — 2. zemsvītras piezīmē minētais spriedums *Kik/ITSB*, 94. punkts.

bas režīms. Kaut arī valodu dažādība ir pamatnoteikums ārējās procedūrās, tas tā ir tāpēc, ka ir nepieciešams respektēt to subjektu valodas tiesības, kuriem ir pieeja Savienības iestādēm. Līgums un judikatūra balstās uz izpratni, ka saziņas valodas izvēle ir dalībvalsts vai tās personas ziņā, kurai ir attiecības ar iestādēm. Turpretim Savienības iestāžu iekšējās darbības kontekstā par iekšējās saziņas valodas izvēli ir atbildīgas minētās iestādes, kuras ir tiesīgas attiecināt šo izvēli uz saviem darbiniekiem. Tādējādi saskaņā ar Regulas Nr. 1 6. pantu "iestādes savos reglamentos var noteikt, kuras valodas ir lietojamas īpašos gadījumos".

47. Šajā kontekstā ir piemērojamas divas pretrunīgas prasības. No vienas puses, administratīvā darba efektivitātes pamatprincipi prasa ierobežot darba valodu [skaita] izvēli⁶¹. Visaptveroša valodu plurālisma sistēma ir acīmredzami praktiski nepārvaldāma un ekonomiski neizdevīga iestādei, kurai ir tehniskas un specializētas pilnvaras. Taču, no otras puses, iekšējo valodu lietojumu nevar pilnībā nošķirt no iestāžu ārējo sakaru režīma. Savienības iestāžu darbībai un sastāvam vienmēr ir jāatspoguļo rūpes par

Savienības ģeogrāfiskā un lingvistiskā līdzsvara saglabāšanu un jāievēro nediskriminācijas princips⁶². Tas ir arī iestāžu pienākuma pamatā — pieņemt darbā darbiniekus, ievērojot pēc iespējas plašākas dalībvalstu pilsoņu pārstāvniecības principu.

48. Tātad, nosakot iekšējo valodu lietojumu, ir jāatzīst zināma Savienības iestāžu funkcionālā autonomija. Šāda autonomija ir nepieciešama, lai nodrošinātu to pienācīgu darbību⁶³. Saskaņā ar Tiesas atzinumu autonomija ir "neatņemams ikvienas institucionālās sistēmas princips"⁶⁴. Tomēr tā ir stingri jāierobežo. To var īstenot tikai Līgumā atzītās robežās⁶⁵. Šajā sakarā jāatgādina, ka Līgums nosauc Padomi kā galveno atbildīgo

61 — Skat. ģenerālvokāta Džeikobsa [Jacobs] secinājumus 2. zemsvītras piezīmē minētajā lietā *Kik/ITSB*, 63. punkts, kā arī ģenerālvokāta Van Gervena [Van Gerven] secinājumus lietā *C-137/92 P Komisija/BASF u.c.* (1994. gada 15. jūnija spriedums, *Recueil*, I-2555. lpp.), 43. punkts.

62 — Skat. pēc analogijas 1964. gada 4. marta spriedumu lietā *15/63 Lassalle/Parlaments (Recueil, 57. lpp.)*, kurā Tiesa cita starpā atsaucas uz "nepieciešamību saglabāt Kopienų "gara" pieprasīto ģeogrāfisko līdzsvaru" arī attiecībā uz Kopienų iestāžu darbiniekiem (*Recueil*, 73. lpp.).

63 — Skat. it īpaši 1981. gada 15. septembra spriedumu lietā *208/80 Lord Bruce of Donington (Recueil, 2205. lpp., 17. punkts)*.

64 — 1986. gada 23. septembra spriedums lietā *5/85 AKZO Chemie/Komisija (Recueil, 2585. lpp., 37. punkts)*.

65 — Skat. pēc analogijas 1991. gada 28. novembra spriedumu apvienotajās lietās *C-213/88 un C-39/89 Luksemburga/Parlaments (Recueil, I-5643. lpp., 34. punkts)*.

iestādi par Savienības iestāžu valodu lietojuma *noteikšanu*⁶⁶. Šī atbildība ietver plašu rīcības brīvību ar nosacījumu, ka tā nekādā veidā neietekmē valodu dažādības principa būtību. Turpretim Savienības iestādēm ir tikai ierobežota rīcības brīvība valodu lietojuma noteikumu *īstenošanā*. Tās drīkst to izmantot tikai ar vienu mērķi — apmierināt savas iekšējās organizācijas funkcionālās vajadzības.

pieņēmumu pildīšanai, ir jābūt šādai pieejai un iespējai piedalīties saskaņā ar tiem pašiem nosacījumiem darbā pieņemšanas procedūrā⁶⁷.

49. Šajos apstākļos vienas vai vairāku Savienības valodu izvēle iekšējai lietošanai ir pieļaujama vienīgi tad, ja to pamato objektīvi apsvērumi, kas saistīti ar konkrētās iestādes funkcionālajām vajadzībām, un ja tā neizraisa nepamatotu atšķirīgu attieksmi pret Savienības pilsoņiem. Pirmkārt, jāpārlicinās, vai izvēlētais režīms atbilst konkrētās iestādes specifiskajām vajadzībām, ņemot vērā, piemēram, tās izveides vēsturi, atrašanās vietu, iekšējās saziņas vajadzības vai pildāmo pienākumu raksturu. Otrkārt, jāpārbauda, vai šī izvēle nekaitē Savienības pilsoņu vienlīdzīgai pieejai Savienības iestāžu piedāvātajiem amatiem. Šajā sakarā ikvienai personai, kam ir prasmes, kas nepieciešamas vakanto amatu

50. Jebkurā gadījumā nav pietiekams tāds iekšējā valodu lietojuma pamatojums, kas balstīts uz “lietu dabu” (*la naturaleza de los hechos*), kā to par gana piemērotu argumentēja *Eurojust* tiesvedībā Tiesā.

2) Darbā pieņemšanas nosacījumu tiesiskums

51. Apstrīdētajos aktos *Eurojust* paredz prasības valodu jomā, kas neatbilst no Nodarbināšanas kārtības 12. panta 2. punkta izrietošajiem nosacījumiem. Tās atšķiras gan pēc apjoma, gan prasīto zināšanu līmeņa. Spānijas Karaliste apgalvo, ka šī atšķirība *per se* pārkāpj Nodarbināšanas kārtību.

66 — Šajā sakarā jānorāda, ka Nicas līgums, ar ko groza Protokolu par Kopienas Tiesas Statūtiem, aicina Padomi pieņemt valodu lietošanas noteikumus, kas piemērojami Tiesai un Pirmās instances tiesai uz Kopienas Tiesas Statūtu — nevis reglamentu — pamata (Statūtu 64. pants). Līdz ar to reglamentiem jāiegūst primāro tiesību statuss, un visiem grozījumiem jābūt apstiprinātiem vienbalsīgi Padomē atbilstoši EKL 245. panta paredzētajai procedūrai. Šis grozījums apstiprina nozīmi, ko Līgums piešķir noteikumiem par valodu lietojumu, un īpašo atbildību, kas šajā ziņā noteikta Padomei.

67 — Tas izriet arī no Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 15. un 21. panta, lasot tos kopsakarā, kas aizsargā, pirmkārt, ikviena Savienības pilsoņa tiesības strādāt un piedalīties Savienībā organizētās darbā pieņemšanas procedūrās un, otrkārt, tiesības neciest no diskriminācijas tostarp valodas dēļ.

52. Šādi formulēts apgalvojums man nešķiet pamatots. Kopienas judikatūra pieļauj, ka Savienības iestāde izvirza profesionālās prasības, kas cita starpā saistītas ar valodu zināšanām un ir stingrākas par Nodarbināšanas kārtības minimālajiem nosacījumiem atbilstošām prasībām⁶⁸. Tomēr šim papildu prasībām ir jābūt pamatotām⁶⁹, t.i., tām jāatbilst leģitīmam mērķim un jābūt samērīgām ar nosprausto mērķi.

53. Tiesvedībā Tiesā *Eurojust* formulēja divējādus pamatojumus.

a) ar darba valodu saistīts pamatojums

54. Pēc *Eurojust* domām, prasītās prasmes esot nepieciešamas, lai iestādē darbā pieņemtie kandidāti varētu savstarpēji sazināties. Tās pamato nepieciešamība pārvaldīt *Eurojust* darba valodas.

55. Manuprāt, iekšējās saziņas valodas izvēle, bez šaubām, var būt nepieciešama, lai

nodrošinātu Savienības iestāžu pienācīgu darbību⁷⁰. Šī izvēle šķiet jo leģitīmāka, ja konkrētā iestādē ir specializēta organizācija ar ierobežotiem resursiem. Tomēr, lai sasniegtu šo leģitīmo mērķi, divu *konkrētu* Savienības valodu *vienlaicīgu* zināšanu prasība, kas izvirzīta visiem attiecīgajiem amatniekiem, izņemot grāmatveža un bibliotekāra/arhivāra amatu, nešķiet piemērota. Lai nodrošinātu pienācīgu saziņu iestādē, vienas kopīgas valodas zināšanas šķiet pietiekamas. Ja visi šīs iestādes darbinieki pārvalda minēto valodu, otras darba valodas prasību acīmredzami nevar pamatot, atsaucoties uz iekšējo saziņu.

56. Ir jāprecizē, ka tas tomēr nenozīmē, ka iestāde nevar izvēlēties vairākas darba valodas. Taču šai izvēlei ir jābūt skaidri noteiktai un pamatotai ar šīs iestādes specifiskām funkcionālajām vajadzībām, it īpaši ņemot vērā darbā pieņemtā personāla dažādību. Vairāku valodu lietošana iestādes struktūrvienībās var pamatot prasību zināt vienu no šīm darba valodām. Tomēr šādā gadījumā prasība zināt *kādu* no šīm valodām šķiet pietiekama. Lai vai kā — dažādu valodu *vienlaicīgu* zināšanu prasība nav pamatojama ar iekšējās saziņas vajadzībām, un tā var norādīt vienīgi uz vēlmi piešķirt privilēģētu statusu atsevišķām Savienības valodām. Nedrīkst aizmirst, ka saskaņā ar EKL 290. pantu

68 — Skat. Tiesas 1989. gada 13. jūlija spriedumu lietā 108/88 *Cendoya/Komisija* (*Recueil*, 2711. lpp., 24. punkts) un Pirmās instances tiesas 2003. gada 18. septembra spriedumu lietā T-73/01 *Pappas/Reģionu komiteja* (*Recueil*, FP-IA-207. un II-1011. lpp., 85. punkts).

69 — Skat. 62. zemsēdzes piezīmē minēto spriedumu *Lassalle/Parlaments*, 74. punkts.

70 — Skat. šo secinājumu 47. punktu.

tikai un vienīgi Padomei ir kompetence pieņemt Savienības oficiālo valodu diferencētas lietošanas noteikumus: kompetence, kas īstenojama, pienācīgi ievērojot valodu dažādības principu.

par to nekas nav teikts. Tā kā *Eurojust* nav nedz skaidri noteikusi, ne pamatojusi vienas vai vairāku darba valodu izvēli, arī šajā lietā norādītais pamatojums ir jānoraida.

57. Šajā lietā divu konkrētu Savienības valodu vienlaicīgu zināšanu prasības sludinājumos par konkursiem uz darbinieka amatu datu aizsardzības jomā, juridiskā padomnieka, vispārējās administrācijas sekretāra, informātikas eksperta un preses atašeja amatu šķiet acīmredzami nesamērīgas. Tās nevar pamatot tikai ar mērķi nodrošināt iekšējo saziņu iestādē.

59. Līdz ar to atliek vien izvērtēt otru pamatojumu, ko norādīja *Eurojust*, aizstāvot apstrīdēto aktu tiesiskumu.

b) Ar pienākumu raksturu saistīts pamatojums

58. Prasība apmierinošā līmenī zināt angļu valodu, lai varētu ieņemt grāmatveža amatu, varētu būt pieļaujama, ja angļu kā darba valodas izvēle būtu skaidri noteikta un pienācīgi pamatota. Tomēr apsvērumos, kurus Tiesai sniedza *Eurojust*, trūkst skaidrības. Vietumis šķiet, ka ir izvēlēta tikai viena iekšējās saziņas valoda, tomēr šī valoda nav skaidri norādīta⁷¹, dažviet — ka abas valodas, kuru zināšanas prasītas konkursu sludinājumos, ir iestādes iekšējās saziņas valodas⁷². Turklāt *Eurojust* darbības reglamentā

60. *Eurojust* tāpat apgalvo, ka šīs valodu prasības esot saistītas ar dažādu konkrēto amatu pienākumiem.

61. Ir jāatzīst, ka paredzēto pildāmo pienākumu raksturs var pamatot prasību zināt valodu, kas nav iestādes iekšējās saziņas valoda. Tomēr akts, kurā izvirzītas plašākas valodu prasības, nekā tās ir noteiktas Nodarbināšanas kārtībā, nedrīkst būt pretrunā tādām pamatprincipam kā nediskriminācijas princips. Līdz ar to sakarā ar amata raksturu

71 — Iebildumu raksta 49. un 65. punkts.

72 — Atbildes raksta uz repliku 13. un 28. punkts. Tas netieši izriet arī no tiesas sēdē *Eurojust* sniegtajiem paskaidrojumiem.

izvirzītās valodu prasības ir stingri saistāmas ar vakantajiem amatiem un tās nevar nonākt konfliktā ar Savienības iestāžu darbinieku ģeogrāfiskās dažādības prasību.

amatu galarezultātā rezervē vienas vai vairāku noteiktu valstu pilsoņiem⁷³.

62. Kas attiecas uz pirmo no šiem nosacījumiem, ir jāpārbauda, vai izvirzītās valodu prasības uztur nepieciešamo un tiešo saikni ar paredzētajiem pildāmajiem pienākumiem. Ja šī saikne netiek konstatēta, jāatzīst — šādas prasības izraisa to Savienības pilsoņu diskrimināciju, kuriem ir nepieciešamās prasmes Nodarbināšanas kārtības 12. panta izpratnē, lai varētu ieņemt vakantos amatus. Pat neatkarīgi no pilsonības kritērija šāda diskriminācija valodas dēļ var radīt nepamatotu šķērslī pieejai darbam.

63. Runājot par otro nosacījumu, ir jāpārbauda, vai izvirzītās prasības pārlietu nekaitē mērķim nodrošināt ģeogrāfisko līdzsvaru Savienības iestādēs. Profesionālo prasību nosacījumos atsevišķām valodām dotā priekšroka pilnīgi noteikti rada priekšrocības tiem Savienības pilsoņiem, kuriem tās ir dzimtās valodas. Šāda priekšrocība var izraisīt citu Savienības pilsoņu netiešu diskrimināciju. Tādējādi diskriminācijas pilsonības dēļ aizlieguma princips nepieļauj, ka dienesta vajadzību diktēta valodu prasība vakanto

64. Šajā lietā netika pierādīts, ka vakantajiem amatiem izvirzītās prasības rada diskrimināciju valodas vai pilsonības dēļ.

65. Pirmkārt, apstrīdētie akti, šķiet, nav atturējuši Savienības pilsoņus, kuru dzimtās valodas zināšanas nav prasītas apstrīdētajos aktos, [atsaukties uz sludinājumiem]. Gluži pretēji — sniegtā informācija liecina par dažādu valstu pilsoņu pārstāvības līdzsvaru darbā pieņemšanas procedūrās un pašā *Eurojust*.

66. Otrkārt, ir taisnība, ka *Eurojust* nav sniegusi ļoti detalizētus paskaidrojumus par saikni, kas varētu būt starp katru no veicamajiem pienākumiem un atbilstošajām valodu prasībām. Šajā sakarā tā atsaucās uz “netieši izteiktiem” iemesliem, kas izriet no pildāmo pienākumu apraksta. Iemesli izriet it īpaši no nepieciešamības uzturēt pastāvīgus sakarus ar personām vai citām iestādēm gan valsts, gan starptautiskā līmenī un vajadzības nodrošināt ātru pieeju adekvātiem darba līdzekļiem. Šādos apstākļos ir jāatgādina, ka ir jāatzīst zināma Savienības iestāžu autono-

73 — 62. zemsvitras piezīmē minētais spriedums *Lassalle/Parlements*.

mija savu funkcionālo vajadzību satura noteikšanā. Līdz ar to tikai izvirzīto prasību klajā neatbilstība vien var ietekmēt apstrīdēto aktu tiesiskumu. Šajā gadījumā ir jāatzīst, ka Spānijas Karaliste nav sniegusi nevienu konkrētu pierādījumu, kas varētu apšaubīt prasīto valodu zināšanu atbilstību amata pienākumu pildīšanai.

67. Arī tad, ja šajā gadījumā ar darba valodu saistīts pamatojums nav pietiekams, lai varētu pierādīt izvirzīto prasību pamatotību, ar pienākumu raksturu saistītu pamatojumu nevar noraidīt. Tā kā *Eurojust* konkursa sludinājumos izvirzīto valodu prasību prettiesiskums netika pierādīts, uzskatu, ka pret šo apstrīdēto aktu daļu izvirzītie pamati ir noraidāmi.

3) Atlases nosacījumu tiesiskums

68. Prasība, lai daļa no kandidatūras pieteikšanai vajadzīgajiem dokumentiem tiktu iesniegta angļu valodā, pārkāpj noteikumu, saskaņā ar kuru privātpersonas ir tiesīgas vērsties Savienības iestādēs, izmantojot vienu no oficiālajām valodām pēc to izvēles. Šis noteikums attiecas uz *Eurojust* atbilstoši 2. pantam Regulā Nr. 1, kas ir piemērojama

Eurojust saskaņā ar Lēmuma par *Eurojust* 31. pantu⁷⁴.

69. Tādējādi ir jānoskaidro, vai šis pārkāpums ir attaisnojams. Situācija, kādā atrodas kandidāti, kas atbild uz Savienības iestādes konkursa sludinājumu, nav salīdzināma ar situāciju, kādā ir pilsoņi, kas vērsas iestādēs sakarā ar to demokrātisko piedalīšanos Savienības dzīvē. Kandidātu pieteikums ir pakļauts organizētai atlases kārtībai un ir tieši saistīts ar noteiktu pienākumu izpildi. Šādā kontekstā konkrēto prasību var uzskatīt par pamatotu, ja, no vienas puses, tā ir tieši saistīta ar vakanto amatu pienākumu pildīšanai vajadzīgajām prasmēm un, no otras puses, tā pārlieku neaizskar potenciāli ieinteresēto personu tiesiskās intereses.

70. Tas nozīmē, ka to nekādā gadījumā nevar pamatot ar iemesliem, kas saistīti ar atlases procedūras organizācijas un vadīšanas nosacījumiem. Personai nedrīkst neļaut piedalīties darbā pieņemšanas procedūrā vienīgi materiālu iemeslu dēļ. Šāds aizliegums pārkāpj attiecīgo personu pamattiesības uz pieeju darbam. Turpretim pilnā mērā pastāv iespēja prasīt, lai kandidāts uz amatu Savienības iestādē savā kandidatūras pieteikumā

74 — Skat. šo secinājumu 30. punktu.

pierāda, ka viņam ir noteiktas prasmes, kas vajadzīgas, lai varētu ieņemt konkrēto amatu.

“labas galveno tiesību aktu avotu zināšanas [...] *Common Law* sistēmā”. Taču nekas nenorāda uz to, ka būtu nepieciešams sazināties un rakstīt angļu valodā, lai varētu pildīt konkrētā amata pienākumus.

71. Tā tas pilnīgi noteikti ir arī gadījumā ar sludinājumiem, kuros ļoti labas, padziļinātas vai apmierinošas angļu valodas zināšanas ir daļa no kvalifikācijām, kas vajadzīgas, lai varētu ieņemt konkrētos amatus. Šajā gadījumā var konstatēt saikni starp pienākumu noformēt pieteikumu angļu valodā un izvirzītajām profesionālajām prasībām. Turklāt ikviens interesents var iepazīties ar šīm prasībām konkursu sludinājumu publikācijā visās Eiropas Savienības oficiālajās valodās. Kandidāti patur tiesības iesniegt savus kandidatūras pieteikumus arī konkursa sludinājuma publikācijas valodā. Līdz ar to attiecīgo personu valodu tiesību aizskārumam ir ierobežots apmērs un to jebkurā gadījumā pamato konkrēto amatu pienākumi.

73. Tā kā nav precīzas informācijas par attiecīgajam amatam prasītajām valodu zināšanām, nav iespējams noskaidrot, vai apstrīdētā prasība ir pamatota. Tāpēc uzskatu, ka bibliotekāra/arhivāra amata konkursa sludinājumā ietvertais nosacījums, ka kandidatūras pieteikuma dokumenti noformējami angļu valodā, ir prettiesisks.

IV — Piedāvātā risinājuma sekas

74. Spānijas Karaliste prasa Tiesai daļēji atcelt apstrīdētos aktus. Ņemot vērā visus iepriekšējos apsvērumus, šī prasība ir daļēji apmierināma.

72. Tomēr vienā gadījumā šie nosacījumi, šķiet, nav ievēroti. Bibliotekāra/arhivāra amata konkursa sludinājums paredz, ka ar kandidatūras pieteikumu saistītie dokumenti ir iesniedzami angļu valodā. Taču tajā nav nevienas tiešas norādes uz valodu prasmēm. Saikne starp pildāmajiem pienākumiem un nosacījumu pieteikumu iesniegt angļu valodā tātad nav konstatēta. To, ka ir nepieciešamas angļu valodas zināšanas, bez šaubām, var secināt no cita konkursa sludinājumā paredzētā kritērija, saskaņā ar kuru tiek prasītas

75. Tomēr ierēdņu un pagaidu darbinieku konkursu jomā pasludinātajā judikatūrā⁷⁵ Tiesa ir vienmēr ņēmusi vērā ne tikai nepieciešamību nodrošināt tiesiskumu un

75 — Skat. it īpaši 1983. gada 14. jūlija spriedumu lietā 144/82 *Deti/Tiesa* (*Recueil*, 2421. lpp., 33. punkts) un 1993. gada 6. jūlija spriedumu lietā C-242/90 P *Komisija/Albani* u.c. (*Recueil*, I-3839. lpp., 13. un 14. punkts.).

netaisnīgi noraidīto kandidātu intereses, bet arī to jau atlasīto kandidātu intereses, pret kuriem nevar celt nekādus iebildumus. Līdz ar to Tiesa ir atzinusi, ka darbā pieņemšanas konkursa noteikumu pārkāpumi automātiski nenozīmē to, ka ir atceļami šī konkursa rezultāti kopumā.

76. Man šķiet, ka līdzīgs risinājums ir nepieciešams arī šajā lietā. Ja Tiesa izvēlēties piekrist šiem secinājumiem, tai ir jāprecizē, ka sludinājuma par konkursu uz bibliotēkāra/arhivāra amatu daļēja atcelšana neietekmē jau notikušo iecelšanu amatā, pamatojoties uz publicēto sludinājumu.

V — Secinājumi

77. Ņemot vērā iepriekšējos apsvērumus, ierosinu Tiesai:

- 1) atcelt *Eurojust* sludinājumu par konkursu uz bibliotēkāra/arhivāra amatu, ciktāl tajā ir izvirzīta prasība, ka ar kandidatūras pieteikšanu saistītie dokumenti ir rakstāmi un iesniedzami angļu valodā;
- 2) prasību pārējā daļā noraidīt.